

Tarinoita kertoo:
Juhani Nurila
Kälviä

EEMELIN TARINOITA OSA 4

NAVETANTARKASTAJA

Aikoinaan kulki Kälviälläkin jonkinlainen *navetantarkastaja*, jolla oli tehtävänä tarkastaa, että navetoissa noudatettiin puhtautta, siis jonkinlainen "terveystarkastaja".

Tätä herraa vähän oudoksuttiin ja pelättiin, mitä se mahtaa meidän navetasta sanoa?... (Navetat olivat yleensä silloin pieniä ja puurakenteisia ja työt tehtiin niissä käsipelillä.)

Meillä oli vanha valkoinen "koppalakki" ja saman värinen pitkä työtakki. Kun tästä tarkastajasta oli vasta äsken ollut puhetta, saimme päähämme, että voisimme käydä vähän "jymäyttämässä" jonkun tutun navetassa - ja Eemeli esiintyisi tarkastajana.

Eemelihän oli heti valmiina. Niinpä tarkastaja puettiin valkoisiin ja kainaloon laitettiin vielä vanha "setselli", että näyttäisi virallisemmalta taloon tullessaan...

Ensin tuumattiin mennä Koittolan Laurin navettaan, jossa oli silloinen kirkonkylän sonniosuuskunnan yhtiösonni NÄPÄYS-nimeltään. (Aloitimme sieltä, koska tiesimme Laurin olevan huumorimiehiä).

Kuskasimme Eemeliä autolla ja Eemeli nousi Koittolan tykönä autosta ja käveli salkku kainalossa suoraan navettaan. Navetasta alkoi kuulumaan kova möyryäminen, kun Eemeli astui navettaan, hän varmaan vähän pelkäsi outoa sonnia, eikä viipynykään siellä kauan, vaan käveli tupaa kohti.

Sattui vain niin huono tuuri, ettei Lauri ollutkaan kotosalla, joten tämä tarkastusyritys meni ns. *pommiin*.

Laurin sisko Elli oli nähnyt verhojen välistä "tarkastajan" ja oli kertonut kotiväelle niiden palattua kotiin, että navetassa oli käynyt heidän poissa ollessa joku *ylioppilas*. (Hän ei ollut tuntenut Eemeliä!)

Sitten siinä tuli mieleen, että mennäänpäs seuraavaksi lähellä asuvien Riipan Jukan ja Annin navettaa tarkastamaan. Niinpä sinne sitten mentiin, Eemeli ensin edeltäpäin ja me vähän matkan päässä perässä, ettei talonväki meitä näkisi Eemelin seurassa. Auto jätettiin kauemmaksi ja me oikaistiin siitä vanhan Koittolan pihan läpi.

Siellä Jukka ja Anni olivat talon takana pellolla ohranleikkuuhuuhassa ja "tarkastaja" kävelikin heti suoraan heitä kohti, me mukanaolijat jäimme talon nurkalle seuraamaan tapausta. Anni hoksasi ensinnä tarkastajan, kiskaisi navettatakin päältänsä ja piilotti sen äkkiä ohraseipään alle ja sanoi Jukalle: "*Nyt se navetan tarkastaja tulee ja meidän navetasa on niin kolokosti kärväsiä, sinä saat kyllä mennä näyttähän sille navettaa*".

Jukka sanoi siihen tomerasti: "*Minä en sitte lähe kesken ohoranleikkuun mihinkään, saa olla semmonen herra ko tykkää*"!

Silloin alkoi kuulua Annin heleä nauru, kun Eemeli tuli viereen ja Anni tunki tutun "tarkastajan". Tuota navetantarkastusta sitten naurettiin sisällä kahvipöydässä.

EEMELI JA ELÄIMET

Eemeli aukaisi tallin oven mennäkseen luomaan sonnat tallista. Kun Eemeli avasi tallinoven, Tuija-hevonen pieraisi samanaikaisesti. Eemeli vastasi heti, että: "**Niin, niin...**" (Aivan kuin hevonen olisi sanonut jotakin.)

Syyskesällä Eemeli oli hakemassa aitasta jauhoja eläimille, niin perään juoksi kovalla kiireellä kukko kanalaumansa kanssa. Ne olivat tottuneet saamaan Eemeliltä aina jyviä hänen mennessä aittaan.

Kukko seiso iaitan korkealla kynnyksellä pää pystyssä ja odotti "jyväsadetta", mutta silloin Eemeli sanoi kukolle suorat sanat: "Kyllä oot liika pöhölä, ko et ymmärrä viejä sakkias syömhän aitan taate seiphäältä jyviä, ettei tarvihte kesällä aitasta syöttää!" Kukko ei tuosta saarnasta pahastunnu, vaan vähän aikaa siinä odotettua jyvät tuli niinkö ennenkin.

Naapuriin oli ostettu markkinoilta hevonen, joka oli huonotapainen yksilö. Sitä ei tahtonut kukaan saada aisoihin, kun se puri ja potki. Kerran Eemeli yritti sitä aisoitaa, mutta pääpuoleen mentäessä hevonen fattasi Eemeliä nenästä kiinni ja nosti miehen siitä ilmaan. *Nenä oli Eemelin kertoman mukaan ajettunnu niin kovin, että vain vähän silimät kiilu pääsä.*

Meillä oli "hyvin trimmattu" pässi Leku nimeltään, se pruukas puskia hetikkö persheen käänsi. Eemeli praatas Lekun kans ja kynsi sen päätä ja sano: "*Leku ei kyllä Emmeä puske!*"

Joka syksynen homma Eemelillä oli triivata navettaa, ettei kylmä päässy tulehen seinäinravoista sisälle. Triivaus oli menossa lammastavetan puolella. Eemeli tälläs navettakränkyn alhens, ko muuten ei ylettyynny katonrajhan asti triivaahan.

Leku seurasi mielenkiinnolla ketan nurkasta tuota Eemelin touhua ja hetikohta ko Eemeli kiipes kränkylle seisohon, peruutti Leku aivan ketan takimmaishen nurkhan hakehen faartia. Sieltä se sitte tormas suorhan Eemelin kinthuun. Kyllä siinä puumookarin kans triivaaja putos heti lammastethan, eikä millään tuumannu uskua, että *Leku* tuon teki. Leku sai kyllä sitte kuulla kunnians, ko Eemeli siittä pysthö selevis.

Meillä oli yhteen aikhan palio kanoja, jyviä kö käsitelthin, niin rottia vetäänty navethan. Niitä koitethin hävittää vaikka millä sortilla, mutta rottia vain piisas.

Kerran Eemeli sitte tuli tuphan ja sano: "Tuuppasta kahtohon ko minä oon keksinny konstin, ettei rotat enään pääse navetan sisälle". (Kanan puolella oli maalattia, sieltä kivijalan alta oli rotat kaivaneet reikiä vierä viereen.) Eemelillä oli sylillinen pyörjijöitä koivuklapeja ja toisesa käjesä kirves. Eemeli otti klapupuun ja hakkas kirvheellä puun rotanreikhän ja sano: "Kyllä ny kestää jyrsiä, ennenkö tuosta reijästä rotta läpi tulee".

Aamulla oli taas uuvet reijät pölkkyin vieresä, niitä valakosia koivupölkkyjä oli koko seinusta täynä, mutta rotat tuli vain navethan.

Miessakissa puheltiin, kuinka suuria haukkoja kukin oli nähnyt. Kun siinä sitten moni jo kertoi näkemistään haukoista, sanoi Eemelikin nähneensä ison **n a a m a h a u k a n!** Kun kukaan muu ei ollut sellaisesta haukasta kuullut edes puhuttavankaan, pyydettiin Eemeliä kertomaan, minkälainen se naamahaukka oikein on.

Eemeli kuvaili: "Se kiivas aivan minun pään päällä ja sillä oli leviä naama, hetikkö vanhalla tuoralla!"

Eemeli antoi Tuija-hevososen pysähtyä sontimaan vaikka keskelle maantietä. Tästä muut talon hevosenajurit moittivat Eemeliä, kun tällaisen huonon tavan on hevoselle opettanut. Siihen Eemeli vastaa: **"Ei se olis hääviä, jos sinuaki nykittäis suihtista, ko oot paskalla!"**

Venäläisillä oli tekokuu kiertämässä avaruudessa ja siinä kerrottiin olevan Laika-koira matkustajana. Kun Eemeli oli tulossa kirkonkylältä pimeässä, hän oikaisi Tuunalan kautta kotiin. Kun hän tuli sisälle, kysymme, oliko hän nähnyt tekokuuta ja koira taivaalla.

"Meni se tuola Tuunalanrämheen päällä ja klasisa oli valot ja sen koiran pää näky siitä klasista, ko se siinä istu!"
Tarkkanäköinen mies!

AINA SATTUU JA TAPAHTUU

Eemeli oli halukas esiintymään julkisilla paikoilla ja monesti hän saikin työtehtäviä eri tilaisuuksissa. Hän ei ollut yhtä ujo kuin kaverinsa Polson Yrjö, joka sanoi, että "Minä oon ujo ouroissa, mutta piirileikisä minä oon villi".

Sodan jälkeen oli häät, pari oli tältä kylältä, joten oltiin mukana häissä. Myöhemmin juhlaväki siirtyi urheilukentällä sijaitsevaan "tanssipaviljonkiin", joka sijaitsi jossakin nykyisen katsomon paikalla.

Silloin oli kaikki tarjoiltava ruoka ja juoma-aineet *kortilla*, josta syystä tanssipaikalla oli häätalon tarkoitus tarjoilla mehua ja pullaa vain **h ä ä k u t s u n** saaneille vieraille. (Paikalle oli tanssien johdosta kerääntynyt paljon kutsumattomiakin, ns. kuokkavieraita.)

Niinpä talon väki pyysi rohkeaa Eemeliä kuuluttamaan orkesterin vahvistimen kautta, että kutsumattomat vieraat menisivät hetkeksi lavan ulkopuolelle, koska häävieraille tarjotaan mehut, sen takia piti pystyttää pöydät siihen tanssilattialle. Eemeli meni mikrofonin luo ja kuulutti: **"Huomio, kaikki kutsuvierhaat ulos, mehtarijoilu alakaa!!"** (Eemeli jännitti tällaisissa tilanteissa ja asia saattoikin kääntyä päinvastaiseksi.)

Eemeli oli kotioloissa vähän riidanhaluinen. Joku kotiväkeen kuuluvista oli Eemelin kohteena, jolle hän purki "höyryjään", kun oli sillä päällä. Usein oli kylällä jo

"keskusteltu" asioista, mutta vasta kotona hän pääsi varresta ja haukkui ensimmäiseksi tämän *haukkumakohde-henkilön*.

Lamhaat määky, huusi Eemeli Nurmelan Antille omilla syntymäpäiväjuhlillaan, kun Antti sanoi jotakin "sopimatonta" Eemelin korvaan. Kotiväki oli neuvonut ennen juhlaa, ettei Eemeli alkaisi kenenkään kanssa riitelemään, vaikka joku sitä yrittäisi. Ei kumminkaan Eemeli malttanut olla vastaamatta.

Eihän Eemelille kukaan suuttunut, joka hänet tiesi ja tunsu lähemmin, vaikka Eemeli yleensä suuttuessaan laukaisi heti kärkeen kaikkein pahimman asian, jonka vastapuolesta tiesi *ja Eemeli kyllä tiesi niitä paljon*.

Naapurin talo oli vuokrannut meidän rajalta Hyppösen veljeksille heinämaata. He olivat siinä korjaamassa heiniä pelloilta. Isäni ei tuntenut veljeksiä, joten hän kysyikin Eemeliltä, tunteeko hän noita miehiä. Eemeli tokaisi siihen: "Etkö sinä ny Höppösen miehiä tunne"?

Toisentuvan saunaprunnia puhujistethin miessakilla ja jokhainen meni vuorollans prunnin pohojalle öysäähän pikileeriä ämpärhin, joka sitte nostethin ylös nuoralla. Pikileeri paiskathin sitte ämpäristä siihen kankhaalle. (Pikileeri on semmosta savia, että saaphaat jää siihen kiinni, jos ei koko ajan kenkiä liikuta)

Eemeli oli prunnin pohojalla vuorostans, mutta ei muistannukkaan liikutella jalakojans. Saaphaat oli painunnu jo niin syvälle pikileerhin, ettei ne lähtenny enään irti ollenkaan. Ei muutako haethin suihtiperät ja sijoithin ne Eemelin vyötärölle kiinni ja sitte veethin mies aivan viime tingasa pois prunnista. Kumisaaphaat on varmasti vielä tänä päivänäki sielä prunninpohojasa, mutta mies pelastethin. Tuo prunni on jo täytetty maalla, niinpä sitä saunaprunnia ei oo enään olemasa.

Kun ennen ei ollut kulkuneuvoja taloissa, niin polttopuita hakkaamaan mentäessä yövyttiin metsäkämpillä, sieltä oli lyhyemmät matkat kävellä työmaalla. Yleensä oltiin useampi yö peräkkäin, eväät oli varattu sen mukaan. Kämpillä myös keitettiin läskipääryjä ja sellaista helposti valmistettavaa ruokaa, mitä miehet itse osasivat keittää.

Kämpällä oli aina muistakin taloista miehiä yökuntisa, joten kämpällä ajankuluksi keksittiin monenlaisia kepposia ja muuta ajanvietettä, olihan siinä pitkät illat aikaa.

Illansuussa kämpälle kokoontuneet miehet olivat päivän työstä vähän "nattaantunheet", joten huolto puolen hommat eivät oikein heti maistaneet. Oli haettava vettä lähteestä, haettava metsästä kuivia puita, laitettava ruoka kiehumaan ja vielä lopuksi tiskattava astiat.

Niinpä siinä sitten sovittiin, että katsotaan kämpällä olevilla pelikorteilla jokaisen työn kohdalla, kuka tekee mitäkin. Se, joka saa jaossa parhaat kortit, tekee aina sen homman. Eemelilä oli joka kierroksella 4 ässää ja 1 kuningas!! Eemeli kehui naurussa suin, kuinka hyvät kortit hän sai ja teki työt mieluisasti.

Äitini kutoi kerran langanlopuista oikein punakirjavan kaulahuivin. Koska se ei kelvannut nuorelle väelle kirjavuuden vuoksi, antoi äiti kaulahuivin Eemelille, joka oli talvisin paljon ulkosalla.

Kerran sitten Eemeli oli riieessä leikkaamassa poljettavalla silppumyllyllä olkia silpuiksi, kun hän säikähti kovasti, kun silppukasassa oli punaisia silppuja. Kesti hetken Eemelin ihmetellä, ennen kuin huomasi punaisen kaulahuivin vahingossa menneen olkien mukana myllystä läpi.

Meille oli ostettu tupaan senaikainen uusi keksintö, *öljykamiina*, sen kannella lämmitettiin joskus myös vettä tms. Yksin kotona ollut Eemeli oli alkanut lämmittämään hernesoppaa kaminan päällä, *muoviastiassa*! Olipa mies vähän sitten ihmeteltyt, kun meni hakemaan soppaa, eikä koko astiaa näkynyt kaminan kannella. Tietenki kuumentessa muoviastia suli ja keitto valui kaminan sisälle!

Eemeli sanoi, ettei hän paljo "herroja" pokkaa. Kertoi ulkohoysissä valitsevansa sanomalehestä isoimpien herrain kuvia ja pyyhkivänsä niitten kuvaan takapuolensa. Kekkosengin kuvaan oli kuulemma pyyhkinyt!

Porkolan Jooseppi nauroi usein sitä, kun Eemeli istui heillä myöhään yönpäälle, eikä kukaan enää jaksanut herraa puhutella, tuli Eemelille heti uni kiikkutuolissa, kun tuli hiljaisuus. Jooseppi kertoi sammuttaneensa valot tuvasta, ja kaikki talon väki meni nukkumaan. Joskus yöllä Eemeli oli herännyt ja lähtenyt kotiinsa. Varmaan ihmetteli herätessään pimeässä ja vielä oudossa paikassa.

Kylältä oli kerätty Porkolan Edlalle syntymäpäivälahjaan rahaa, jolla rahalla ostettiin sitten päivänsankarille lahjoja. Eemeli halusi välttämättä päästä yhdeksi lahjojen viejäksi, tiesihän se reissu jo toppakaffeja etukäteen ennen juhlia. Trahterinki kun oli Eemelille kaikki kaikessa. Myös puheen oli Eemeli aikonut pitää Edlalle lahjanviennin yhteydessä.

Mutta hän ei kerinnyt sanoa kuin muutaman sanan, niin puhujalta murtu mieli, eikä puheesta tullutkaan mitään. (Mitäs sitä herkälle luonteelle voi?)

Eemeli oli lapsenammana ja pojan kanssa hiekkakasalla leikittiin. Siellä Eemeli makasi selällään ja poika öysäsi pikkulapiolla Eemelin suuhun hiekkaa, jota Eemeli aina välillä sylki pois.

Tämä oli pojalle mukavaa hommaa, harvemmat lapsenamat tämmöistä leikkiä viitsii lasten kanssa leikkiä. Kun Eemeliä tästä vähän moitittiin, hän sanoi vain: "Kyllä lapsen pitää saaja leikkiä, ko se tykkää tästä".

Eemeli haastoi "urheilevan" kaverinsa Polson Yrjön *sajanmeeterin juokshuun*, kun Yrjö aina kehui juoksemistaan kaikille. Aluksi Polso ei oikein lämmennyt koko kilpailuun, mutta aikansa kun kehuimme, hän lähti kilpajuoksuun haastajansa kanssa. Juoksijoitten kanssa sovittiin, että lähtö on meidän saunan tyköä jokirannasta ja maali on talon krintillä.

Tie oli silloin vielä savipintainen ja kun kuiva aika oli, tie pölysi kovasti, kun siinä liikuttiin. Niin pojat olivat siellä saunan luona rinnatusten ja lähtömerkki tuli. Molemmat ryntäsivät vauhtiin ja olivat alkuun aivan rinnatusten, kun yht'äkkiä Eemeli kaatua rysähti ja kova pölypilvi vain nousi ilmaan tieltä. Eemeliltä oli juoksun edetessä alkanut franelliset alushousut laskeutua ja isovarvas tarttui housunlahkeeseen, josta seurasi kaatuminen. Eemelin polvet ja kädet olivat vereslihalla, mutta se ei haitannut. Eemeli sanoi henkiä täynnä: "Olisin voittanu Polson varmasti, jos en menny kumhon, minä olin sitä jo palijo eellä!"

Ulkosaunan Eemeli lämmitti usein. Sauna oli jokirannassa ja se oli alkuun sisäänlämpiävä, mutta sitten kiuas oli uusittu ns. uloslämpivän malliseksi ja saunaan muurattiin savupiippu sitä varten.

Kolme kertaa ainakin syttyi tuo sauna palamaan Eemelin lämmittäessä sitä. Puut tahtoivat olla niin pitkiä, että ne paloivat osittain lattialla. Sementtilattialle oli tehty puinen tralli ja tämä tralli syttyi usein palamaan samoin kuin kiukaan lähellä olleet lauteen suojakaiteet. Ne syttyivät liiasta kuumuudesta, kun Eemeli ei muistanut, montako pesää on jo poltettu!

Eräänä jouluaattona syttyi sauna palamaan. Joulusaunan piti Eemelin mielestä olla vielä paljon kuumempi, kuin muulloin. Kun Eemelin tapana oli saunanlämmityksen aikana käydä naapureita puhuttelemassa, unohtui monesti puitten lisäys, ja pesä oli jo mustana, ennen kuin hän hoksasi lähteä lisäämään puita pesään.

Niinpä isäkin kävi sinä aattopäivänä lisäämässä puita, kun savu lakkasi tulemasta saunan savupiipusta. Eemeli ei tietenkään hoksannut, että siellä oli käyty välillä lisäämässä puita, vaan poltti kiukaan alla niin kauan, että illansuussa pölähti katosta ulos tulevasta lautatorvesta musta savu. Tuo torvi oli jo tulella ulkopuolella saunan katolla.

Nurmelan Uuno oli naapurissa huomannut palon ja juoksi jokirantaa pitkin puinen iso ämpäri kädessä palopaikalle ensimmäisenä. Isä oli myös huomannut ikkunasta tuon saunapalon, juoksi saunan sisälle savun sekaan, otti täyden vesisaavin ja nakkasi sen sisällön suoraan tulipunaiselle kiukaalle. Tuosta syntyi kova paine saunaan, ja se paine sammutti palon kerralla. Siinä kerkesi palaa vain tuo savutorvi ja vähän välikattoa. Ei siinä kyllä sinä jouluaattona kukaan pystynyt saunomaan, käytiin saunomassa toisen tuvan saunassa..

Eemelin sauna oli taas lämmitetty eräänä syyskesän iltana ja samalla tavalla sujui lämmitys kuin ennenkin, välillä kyläilemässä ja pesä sammuksissa. Eemeli oli käsenyt Nurmelan Oivaa saunaan, niinpä he menivät yhdessä saunalle, puhtaat alusvaatteet kainalossa.

Eemeli ei ollut itsekään oikein varma, onko saunassa löylyä, koska saunaan meno oli jostain syystä myöhästynyt. Hän sanoikin Oivalle: "Oota täsä porstunan puolella, ko minä käyn pruuvaamassa, onko jätkänpenikat (me pojat) käynny ilikeythäns paaskaamasa kaikki lölyt pois".

Lämmittäjä oli itse riisunut jo vaatteensa päältä ja kuului heittävän "napulla" vettä kiukaalle. josta kuului vain veden losahdus. Saunanpuolella Eemeli tuumasi itsekseen: "*Ei puhu mitään...*". Heitti toisen kerran ja sanoi taas: "*Ei puhu mitään...*".

Sitten hän huusi Oivalle saunan porstunaan: **"OIVA, ei kannata ottaa vaatteita päältä, aivan kylmä kiuas"**. Siihen saunominen sillä kertaa jäi...

Kun Eemeli ajoi (raakasi) partaansa, joka oli karkeaa ja mustaa, tuotti se joskus vaikeuksia, sillä partakone meni *tukhon!* Silloin ei käytetty mitään partasooptia, vaan Eemelikin hiesti mäntysooptan palaa partaansa, partaan tarttui sitä paljon ja se ehti aina välillä kuivamaankin ja kuivannu saippua partakarvain kanssa yhdessä tukki partakoneen niin, ettei ajosta tahtonut tulla mitään.

Mutta sitten Eemeli oli keksinyt pulmaan hyvän keinon: irroitti koneen terää paikoilleen kiristävän alaosan kokonaan pois!! Nyt ei enää tukkinut, mutta vaati tosi taitoa, ettei kone vienyt naamaryppyjä sileiksi, kun rajaaja puuttui koneesta. Varsinkaan kun Eemeli ei malttanut olla puhumatta ajon aikana ja haavoja tahtoi syntyä tämänkin takia.

Eemelillä oli tapana laittaa sanomalehden palasia haavain päälle, että ne kuivaisivat nopeammin. Oli hyvän näköinen naama, kun mies lähti seurantalolle hommiin, paperilaput vielä naamassa kiinni.

Tuunalan Otto oli lukemassa sähkömittaria joulun alla, siinä oli joulusiivous naisväellä menossa, kun Otto tuli sisälle tupaan. Mummo siinä laittoi pikkupöydälle Otolle sitten kahvit, pöytään hän laittoi kerma-, sokeri- ja suola-astiat, koska tiesi Oton panevan paljon suolaa kahvin sekaan. Sokeri ja suola-astiat olivat lasiastioita, molemmat samallaisia.

Samassa Eemeli astui tupaan ja otti tapansa mukaan heti kaffikupin kaapista ja kaatoi siihen itselleen kahvia. Sitten hän tuli aivan niiaten höylinä Ottoa kohti ja kysyi, mitä Otolle ny oikein kuuluu?

Silloin Otolla välähti. Hän siirsi kohteliaasti sen sokeriastian, jossa oli suolaa, Eemelille. Koska Eemeli oli ollut aina kova "makianperhän", laittoi hän ainakin kolme neljä lusikallista "sokeria" kuppiinsa, ja alkoi sekoittaa kahvia lusikalla. Otto siinä vielä oikein puhutteli, että kerkeäisi kunnolla sulamaan; sitte Eemeli ryyppäsi kupista.

Samalla kyllä selvisi Eemelille, miten oli käynyt. Sanoi vain: JAHA, ja kaatoi koko kupin likaämpäriin.

Oltiin halonhakuussa Laitasuolla, ja kortteerasimme Leukun kämpällä, meitä oli siellä useampi mies, eri taloista. Eemeli jäi vielä metsään, kun me pojat jo lähdimme menemään kämppää kohti, Eemeli sanoi tulevansa perässä. Silloin oli jo niin myöhäinen syksy, että satoi jo ensimmäinen räntälumi maahan ja oli kovin märkä keli.

Kun alkoi jo olla pimeää, eikä Eemeli ollut vielääkään tullut kämpälle, aloimme jo siitä huolestua. Me huusimme sakilla ja joku ampuikin haulikolla ilmaan, että Eemeli osaisi pimeässä sen perusteella suunnistaa perille. Matkaa Laitasuolle oli Leukusta noin 3-4 kilometriä.

Kesti pitkään ennen kuin alkoi kuulua Eemelin vastaukset meidän huutoihin pimeästä metsästä. Sitten viimein metsuri tuli kämpälle väsyneenä ja läpimärkänä ja kertoi lähteneensä jonkun hullun pyssymiehen jälkeä pitkin. Oli kuulemma tullut halkoläjäkin

vastaan, ei tiennyt, kenen hakkuita ne oli. Eemeli oli eksynyt ja alkanut kiertää rinkiä omia jälkiään, omia hakkuita oli myös ne halkokasat, joita hän ei tietenkään tunnistanut.

Kämpällä miehet kunnosti pokasahojaan iltaisin, joku siinä "haritti" sellaisilla harituspihdeillä sahaansa, laittoi lisää ns. jakoa, ettei saha "ahdistanut" puuta sahattaessa.

Eemeli sanoi, että hänenkin saha ahistaa, niin joku antoi ne pihdit ja sanoi, käännä ihte, tuosa on vehkheet. Eihän Eemeli ollut milloinkaan ennen tällaista tehnyt, niinpä hän käänsi joka piikin samalle päin (eikä joka toista piikkiä). Seuraavana iltana kun hän tuli kämpälle, kysyivät miehet, paraniko vienti sahasa. Eemeli vastasi: "Ei siitä mikään tullu, kokoajan vain nousi ylöspäin runkua pitki, vaikka miten tyyräs".

Kirkonkylällä oli pyöräkilipailut, mihin Eemeliki oli menosa, ny sitte panthin tuo tröijy miehen päälle ja jalakhan laitethin siskon soukkalahkheiset mustat housut, joisa ei tietystikkään ollu eesä luukuja. Komia oli ilimestys ko se siitä kirkonkylälle lähti kävelehen, oli hetikkö lännen karijapaimen, vääriä sääriä myöte! Oli kuulemma ollu vähä hankaluuksia, ko piti käyvä nurkantakana ja "pilikukko" oli hakusalla!!

Eemelillä oli niin kiire, ettei kerinnyt odottamaan, että naisväki olisi ommellut kiinni revenneen housunpolven. Hän sanoi kyllä osaavansa sen homman itsekin ja otti lankaa ja se neulansilmään, ei muuta kuin ompelemaan. Kuitenkin hämmästys oli suuri, kun tuoilta noustessa housut niin kovin kinnas.

Oli tullut ommeltua päällyshousujen kanssa yhteen alushousut, sekä vielä välihousutkin, kaikki samaan neulokseen!